

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Notificarea sau comunicarea (actelor) este un termen juridic utilizat în cazul în care notificarea declarațiilor scrise și a deciziilor trebuie să fie efectuată și documentată sub formă juridică. Aceasta are scopul de a permite unui destinatar să ia la cunoștință anumite informații.

Actele sunt notificate sau comunicate pentru a asigura proceduri juridice corespunzătoare și proceduri judiciare echitabile. Notificarea sau comunicarea are scopul de a asigura că destinatarul ia cunoștință de procedurile judiciare sau, cel puțin, că are posibilitatea neîngrădită de a lua cunoștință de acestea. Prin urmare, ori de câte ori se efectuează notificarea sau comunicarea actelor, scopul este întotdeauna de a atrage atenția asupra conținutului. Cu toate acestea, este responsabilitatea destinatarului să ia efectiv cunoștință de acestea.

Partea care efectuează notificarea sau comunicarea actelor trebuie să aibă posibilitatea de a verifica momentul și modul în care un act a fost predat destinatarului. Aceasta este o cerință de securitate juridică.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Nu există o legislație definitivă care să reglementeze tipurile de acte care trebuie comunicate sau notificate în mod oficial.

Actele care trebuie să fie comunicate sau notificate în mod automat sunt cele care prevăzute printr-o dispoziție legală corespunzătoare sau printr-o hotărâre judecătorească [articolul 166 alineatul (2) din Codul de procedură civilă german] (*Zivilprozessordnung – ZPO*).

Notificarea sau comunicarea la inițiativa părților are loc în cazul în care aceasta este prevăzută prin lege, cum ar fi în cazul unei arestări, al unui ordin de restricție temporară sau al unui ordin de sechestru cu poprire (articolul 191 din Codul de procedură civilă german).

Notificarea sau comunicarea oficială este necesară ori de câte ori aceasta este adecvată și semnificativă și atunci când este necesară pentru certitudine juridică – de exemplu, deoarece drepturile sunt stabilite sau termenele încep să curgă numai de la efectuarea notificării sau comunicării. Aceasta înseamnă, de exemplu, că reclamațiile sau hotărârile și deciziile judecătorești care pot fi atacate prin apel imediat trebuie să fie comunicate sau notificate de drept.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Trebuie făcută distincția între notificarea sau comunicarea automată și notificarea sau comunicarea la inițiativa părților.

În cazul în care notificarea sau comunicarea actelor se face automat, acestea sunt întotdeauna notificate sau comunicate de grefa instanței în fața căreia sunt pendinte procedurile [articolul 168 alineatul (1) din Codul de procedură civilă german]. Grefa are dreptul de a alege metoda de notificare sau comunicare pe baza posibilității sale de apreciere

și are libertatea de a alege între următoarele opțiuni:

de exemplu, aceasta poate efectua notificarea sau comunicarea către un avocat, cu returnarea confirmării de primire (articolul 174 din Codul de procedură civilă german);

grefa poate notifica sau comunica un act destinatarului sau reprezentantului său legal direct prin livrarea fizică a actului la sediul oficial al instanței (articolul 173 din Codul de procedură civilă german);

aceasta poate încredința serviciilor poștale notificarea sau comunicarea actelor. În Germania, termenul „servicii poștale” înseamnă societățile care sunt autorizate de Agenția Federală pentru Rețele (*Bundesnetzagentur*) să furnizeze servicii poștale. În acest context, instanța poate alege o submetodă specială: notificare sau comunicare prin scrisoare recomandată, cu confirmare de primire (articolul 175 din Codul de procedură civilă german);

aceasta poate da instrucțiuni unui angajat al sistemului judiciar să notifice sau să comunice actele.

În anumite cazuri prevăzute prin lege, judecătorul este responsabil pentru organizarea notificării sau comunicării, de exemplu în cazul notificării sau comunicării în străinătate (articolele 183 și 184 din Codul de procedură civilă german) sau al notificării sau comunicării prin publicare (articolele 186 și 187 din Codul de procedură civilă german).

Notificarea sau comunicarea la inițiativa părților trebuie să fie efectuată întotdeauna de către executorul judecătoresc numit de instanță, care este însărcinat cu această misiune direct de către parte sau prin intermediul grefei instanței sesizate [articolul 192 alineatul (3) din Codul de procedură civilă german].

La rândul său, executorul judecătoresc numit de instanță poate încredința serviciului poștal notificarea sau comunicarea actelor (articolul 194 din Codul de procedură civilă german).

4 Informații legate de adresa destinatarului**4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?**

Atunci când un destinatar nu locuiește la adresa indicată în cererea de notificare sau comunicare, agenția de primire germană la care se recurge depune, de regulă, toate eforturile pentru a afla adresa actuală a acestuia. Acest lucru se întâmplă nu doar în cazurile în care destinatarul s-a mutat, ci și atunci când adresa acestuia menționată în cererea de notificare sau comunicare este incorectă sau incompletă. Cu toate acestea, serviciile prestate de agenția de primire în acest scop constituie un demers voluntar, agenția neavând nicio obligație de a face acest lucru.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

În conformitate cu articolul 44 din Legea federală germană privind înregistrarea cetățenilor (*Bundesmeldegesetz – BMG*), autoritățile publice străine și persoanele fizice străine au dreptul de a obține anumite informații despre o anumită persoană de la autoritățile de înregistrare germane, fără a indica motivele pentru care le solicită. Un astfel de act este denumit extras simplu din registru (*einfache Melderegisterauskunft*).

Extrasul simplu din registru include:

- numele,
- prenumele, indicându-se numele obișnuit,
- titlul de doctor,

- adresele actuale și,
- în cazul în care persoana este decedată, o declarație în acest sens.

Cererea trebuie să fie adresată autorității de înregistrare competente. De regulă, aceasta va fi biroul administrativ pentru cetățeni (*Bürgeramt*) din comuna sau orașul în care se crede că ar locui persoana. Din ce în ce mai multe comune oferă posibilitatea de a obține informațiile pe cale electronică pe internet. Pentru extrasul din registru se percepe o taxă. Cuantumul acesteia poate varia de la un land la altul.

Extrasul din registru poate fi eliberat numai dacă persoana căutată poate fi identificată cu exactitate din informațiile furnizate de autoritatea solicitantă, ceea ce înseamnă că nu este posibil să se prezinte o „listă de rezultate” cu nume posibile. În plus, persoana sau entitatea care solicită informațiile trebuie să declare că nu va utiliza datele în scopuri publicitare sau în scopul comerțului cu adrese.

Extrasul din registru nu se eliberează în cazul în care în registru este înscrisă o blocare a divulgării informațiilor persoanei în cauză în conformitate cu articolul 51 sau o notificare de nedivulgare condiționată în conformitate cu articolul 52 din Legea federală privind înregistrarea cetățenilor și în cazul în care nu se poate exclude probabilitatea ca eliberarea extrasului să aducă atingere intereselor protejate.

În contextul activităților care intră, total sau parțial, în domeniul de aplicare a legislației UE, datele fundamentale care depășesc acest domeniu de aplicare pot fi transmise, în temeiul articolului 35 din Legea federală privind înregistrarea cetățenilor, autorităților publice ale altor state membre ale Uniunii Europene, autorităților publice ale altor state contractante la Acordul privind Spațiul Economic European, instituțiilor și organelor Uniunii Europene sau instituțiilor și organelor Comunității Europene a Energiei Atomice, în măsura în care transmiterea este necesară pentru îndeplinirea atribuțiilor entității solicitante.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

În Germania, procesul de verificare a adresei nu este considerat, în general, o sarcină judiciară.

Întrucât inclusiv autoritățile publice străine și persoanele fizice străine pot obține un extras simplu din registru din proprie inițiativă, nu este necesar să se prezinte o cerere în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1206/2001.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Cel mai frecvent tip de notificare sau comunicare întâlnit în practică este notificarea sau comunicarea automată. De regulă, aceasta este efectuată de serviciile poștale. Grefierul instanței emite o cerere de notificare sau comunicare și prezintă fizic actul care trebuie notificat sau comunicat într-un plic sigilat, împreună cu un formular pretipărit, gata de utilizare, de înregistrare a notificării sau comunicării (articolul 176 din Codul de procedură civilă german). Actul este ulterior notificat sau comunicat de către angajatul serviciilor poștale. De preferință, actul ar trebui să fie notificat sau comunicat direct destinatarului, ceea ce înseamnă că acesta ar trebui să fie predat destinatarului în persoană. Această livrare fizică poate avea loc oriunde și nu este legată de o anumită locație (articolul 177 din Codul de procedură civilă german).

Destinatarul susmenționat este persoana căreia îi este destinat actul, reprezentantul său legal (articolul 170 din Codul de procedură civilă german) sau destinatarul autorizat (articolul 171 din Codul de procedură civilă german).

Odată ce actul a fost notificat sau comunicat, angajatul serviciilor poștale completează formularul pretipărit de înregistrare a notificării sau comunicării și îl returnează imediat la grefa instanței, ca dovadă a notificării sau comunicării.

În cazul în care partea este reprezentată de un avocat, actele sunt notificate sau comunicate, de regulă, prin intermediul avocatului, cu returnarea confirmării de primire (articolele 171 și 174 din Codul de procedură civilă german). La primirea actului, avocatul semnează confirmarea de primire și o trimite înapoi instanței.

În cazul în care ambele părți sunt reprezentate de avocați, un avocat poate notifica sau comunica acte prin intermediul celuilalt avocat (articolul 195 din Codul de procedură civilă german). Acest lucru este valabil, de asemenea, pentru informările care trebuie notificate sau comunicate în mod automat, în cazul în care partea adversă nu trebuie să fie informată cu privire la o hotărâre judecătorească în același timp. Astfel de informații trebuie să conțină o declarație care să ateste că acestea sunt notificate sau comunicate de către un avocat celuilalt. De asemenea, dovada notificării sau comunicării este furnizată de confirmarea de primire semnată și datată.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Actele juridice asociate cu toate procedurile civile pot fi notificate sau comunicate pe cale electronică. În scopul transferului, actul trebuie să fie furnizat cu o semnătură electronică legitimă și trebuie să fie protejat împotriva accesului neautorizat de către terți. Actele pot fi transferate prin intermediul unui sistem securizat de e-mail, De-Mail, în sensul articolului 1 din Legea privind De-Mail. Documentele electronice trebuie să fie transmise prin intermediul unui canal securizat de transmitere (De-Mail, cutii poștale electronice speciale) și să fie protejate împotriva accesului neautorizat al terților. Avocații, notarii, executorii judecătorești, consultanții fiscali și orice altă persoană în legătură cu care, având în vedere locul său de muncă, se presupune că este deosebit de fiabilă, precum și autoritățile, organismele sau instituțiile de drept public au obligația de a pune la dispoziție o cale de transmisie securizată pentru actele notificate sau comunicate pe cale electronică. Actele pot fi comunicate sau notificate în format electronic altor părți la procedură numai în cazul în care acestea au convenit în mod expres cu privire la transferul de documente electronice.

De asemenea, actele pot fi notificate sau comunicate prin fax avocaților, notarilor, executorilor judecătorești, consultanților fiscali, altor persoane în legătură cu care, având în vedere natura profesiei lor, se presupune că sunt deosebit de fiabile, precum și autorităților, organismelor și instituțiilor de drept public.

Ca dovadă a notificării sau comunicării este suficientă confirmarea de primire, care a fost semnată și datată de către destinatar. Confirmarea de primire poate fi returnată instanței utilizând un formular pe suport de hârtie pretipărit, prin fax sau ca document electronic.

Notificarea sau comunicarea prin SMS nu este permisă.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătorec, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

În cazul în care nu este posibilă notificarea sau comunicarea actelor către destinatar în mod direct, se poate utiliza alternativ o procedură numită „notificare sau comunicare indirectă”.

Notificarea sau comunicarea indirectă unui „destinatar alternativ”

Prima opțiune este notificarea sau comunicarea indirectă la domiciliu, la sediul comercial și la instituții (articolul 178 din Codul de procedură civilă german). Conform acestei proceduri, notificarea sau comunicarea indirectă poate fi efectuată în cazul în care persoana căreia trebuie să îi fie notificate sau comunicate actele nu este prezentă la reședința sa, la sediul comercial sau în instituția unde își are reședința.

Notificarea sau comunicarea indirectă se efectuează prin predarea fizică a actului uneia dintre următoarele persoane:

la reședința destinatarului: unui membru adult al familiei, unei persoane angajate de familie sau unui coleg de apartament adult care locuiește în mod permanent în locuința respectivă;

la sediul comercial al destinatarului: unei persoane care desfășoară o activitate salariată;

la instituții: șeful instituției sau unui reprezentant autorizat.

Cu toate acestea, notificarea sau comunicarea indirectă prin predarea actului către persoanele menționate mai sus nu este permisă în cazul în care persoana în cauză este implicată în litigiu în calitate de parte adversă a persoanei căreia care trebuie să îi fie notificate sau comunicate actele.

Notificarea sau comunicarea indirectă prin introducerea în cutia poștală

În cazul în care notificarea sau comunicarea indirectă la locul de reședință sau la sediul comercial nu poate fi realizată, este posibilă notificarea sau comunicarea indirectă prin introducerea în cutia poștală (articolul 180 din Codul de procedură civilă german). În acest caz, actul trebuie să fie introdus într-o cutie poștală care aparține reședinței sau sediului comercial.

Notificarea sau comunicarea indirectă prin depunerea actelor

În cazul în care nu este posibil să se efectueze notificarea sau comunicarea indirectă la locul de reședință a destinatarului sau să se efectueze notificarea sau comunicarea indirectă prin introducerea în cutia poștală, notificarea sau comunicarea indirectă se poate realiza prin depunerea actului la instanță (articolul 181 din Codul de procedură civilă german).

Actul poate fi depus la greșta instanței locale (*Amtsgericht*) în raza căreia se află locul de notificare sau comunicare sau, în cazul în care notificarea sau comunicarea actului s-a încredințat serviciilor poștale, într-un loc stabilit de serviciul poștal în cadrul locului de notificare sau comunicare sau în cadrul sediului instanței locale.

O înștiințare scrisă a unei astfel de depuneri trebuie transmisă destinatarului în maniera standard pentru livrarea de scrisori obișnuite. În cazul în care acest lucru nu este posibil, înștiințarea scrisă trebuie să fie afișată pe ușa locuinței, a sediului comercial sau a instituției.

Actul depus trebuie să rămână disponibil pentru colectare timp de trei luni. În cazul în care actul nu a fost colectat până la sfârșitul acestei perioade, acesta trebuie returnat expeditorului.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

În cazul notificării sau comunicării indirecte la locul de reședință, la sediul comercial și la instituții (articolul 178 din Codul de procedură civilă german), notificarea sau comunicarea se realizează prin livrarea fizică a actului către persoana alternativă.

În cazul notificării sau comunicării indirecte prin introducerea în cutia poștală (articolul 180 din Codul de procedură civilă german), actul este considerat ca fiind notificat sau comunicat de îndată ce este introdus în cutie.

În cazul notificării sau comunicării indirecte prin depunerea actelor (articolul 181 din Codul de procedură civilă german), actul este considerat notificat de îndată ce este prezentată înștiințarea scrisă.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Actele trebuie nu numai să fie depuse, ci este necesar să se transmită, de asemenea, o înștiințare scrisă la adresa persoanei căreia trebuie să îi fie notificat sau comunicat actul, utilizând formularul specific și în maniera standard pentru livrarea de scrisori obișnuite. În cazul în care acest lucru nu este posibil, înștiințarea trebuie să fie afișată pe ușa locuinței, a sediului comercial sau a instituției.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În cazul în care destinatarul este acasă, dar refuză să accepte actul, trebuie să se facă distincție între următoarele situații:

în cazul în care refuzul este justificat, procedura de notificare sau comunicare trebuie să fie reluată de la început. Un exemplu de refuz justificat ar fi dacă adresa este greșită sau dacă destinatarul nu a fost identificat cu exactitate;

în cazul în care refuzul nu este justificat, actul trebuie să fie lăsat la locul de reședință sau la sediul comercial. În cazul în care destinatarul nu are o reședință sau un sediu comercial, actul trebuie să fie returnat expeditorului. În cazul în care actul care trebuie notificat sau comunicat este refuzat în mod nejustificat, actul este considerat ca fiind notificat sau comunicat (articolul 179 din Codul de procedură civilă german).

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, în hotărârea pronunțată la 2 martie 2017 în cauza C-354/15 – Henderson, notificarea sau comunicarea în sensul articolului 14 din Regulamentul privind notificarea sau comunicarea actelor se efectuează, de asemenea, prin remiterea actului unui terț, în cazul în care remiterea are loc la domiciliul destinatarului. Această dispoziție se aplică numai adulților aflați în interiorul reședinței destinatarului prevăzut atunci când are loc notificarea sau comunicarea, indiferent dacă sunt membri de familie care locuiesc la aceeași adresă ca destinatarul sau sunt persoane angajate de acesta. În conformitate cu articolul Article 18-003 nr. 4.1. din dispozițiile suplimentare privind corespondența poștală din Convenția Uniunii Poștale Universale, semnătura pe o confirmare de primire poate fi obținută, de asemenea, de la o altă persoană care este autorizată să accepte livrarea trimiterilor poștale în baza reglementărilor naționale. [În calitate de operator desemnat pentru traficul poștal internațional, Deutsche Post AG se referă la această persoană ca la un „destinatar alternativ” („Ersatzempfänger”), astfel cum este definit în termenii și condițiile sale generale ale serviciilor poștale naționale de expediere de scrisori (*Allgemeine Geschäftsbedingungen Brief National*).] De asemenea, destinatarii alternativi pot fi persoanele specificate la articolul 178 din Codul de procedură civilă german, enumerate la punctul 7.1 de mai sus.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În conformitate cu articolul 19-104 nr. 5.3. din dispozițiile suplimentare privind corespondența poștală din Convenția Uniunii Poștale Universale, serviciul poștal trebuie să păstreze corespondența gata de colectare în cazul în care încercarea de notificare sau comunicare eșuează. Deutsche Post AG va livra scrisori recomandate doar destinatarului în persoană sau unei persoane care a fost autorizată în scris de către destinatar să accepte livrarea. În hotărârea din 2 martie 2017, pronunțată în cauza C-354/15 – Henderson, Curtea de Justiție a Uniunii Europene statuează că o notificare sau o comunicare prevăzută la articolul 14 din Regulamentul privind notificarea sau comunicarea actelor nu poate fi considerată ca fiind efectuată decât dacă destinatarul sau destinatarul

alternativ a completat confirmarea de primire sau un document echivalent. În cazul în care actul expediat nu este colectat, se consideră că notificarea sau comunicarea nu a avut loc.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

În conformitate cu articolul 19-104 nr. 5.3 din dispozițiile suplimentare din Convenția Uniunii Poștale Universale, perioada de păstrare în siguranță este definită de reglementările naționale. Cu toate acestea, perioada nu ar trebui să depășească o lună. În cazuri excepționale foarte limitate, perioada poate fi de maximum două luni. După ce destinatarul a fost informat cu privire la trimiterea poștală, Deutsche Post AG o păstrează timp de o săptămână. Agentul de livrare va lăsa o înștiințare în cutia poștală a destinatarului cu detalii privind oficiul de la care trimiterea poștală poate fi colectată și perioada în care aceasta va rămâne disponibilă pentru colectare.

9 Există vreodată dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Da. Pentru a dovedi că actele au fost notificate sau comunicate, trebuie să se furnizeze o dovadă a notificării sau comunicării utilizând formularul pretipărit furnizat în acest scop, care să fie returnată imediat la grefa instanței (articolul 182 din Codul de procedură civilă german). Acesta conține toate detaliile necesare pentru confirmarea notificării sau comunicării, inclusiv în special:

numele persoanei căreia trebuie să îi fie notificat sau comunicat actul;

numele persoanei căreia i-a fost livrat fizic actul;

locul, data și – la cererea instanței – momentul notificării sau comunicării;

numele, prenumele și semnătura agentului de livrare și, dacă este cazul, detaliile societății mandatate sau ale autorității solicitate.

În cazul notificării sau comunicării la inițiativa părților, dovada notificării sau comunicării trebuie să fie trimisă părții în numele căreia au fost notificate sau comunicate actele [articolul 193 alineatul (3) din Codul de procedură civilă german].

În cazurile de notificare sau comunicare indirectă, se aplică cerințe speciale: în astfel de cazuri, trebuie să înregistreze întotdeauna, de asemenea, motivul pentru notificarea sau comunicarea indirectă. În cazul notificării sau comunicării indirecte prin depunerea actelor, trebuie inclusă o notă la dosar care să indice modul în care depunerea a fost comunicată în scris. În cazul în care acceptarea actului este refuzată în mod nejustificat, trebuie inclusă o notă la dosar care să indice cine a refuzat să accepte actul și dacă scrisoarea a fost lăsată la locul de notificare sau comunicare sau a fost returnată expeditorului.

În anumite scenarii juridice, nu este necesar să se facă dovada notificării sau comunicării:

atunci când un act este notificat sau comunicat prin livrarea sa fizică la sediul oficial al instanței, o notă pe act și la dosar care să indice faptul că acesta a fost notificat sau comunicat și momentul când a avut loc aceasta constituie dovada notificării sau comunicării (articolul 173 a doua teză din Codul de procedură civilă german);

atunci când un act este notificat sau comunicat unui avocat, o confirmare de primire din partea avocatului constituie o dovadă suficientă [articolul 174 alineatele (1) și (4) din Codul de procedură civilă german];

în cazul notificării sau comunicării prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, confirmarea de primire constituie dovadă suficientă (articolul 175 a doua teză din Codul de procedură civilă german);

același lucru este valabil, de asemenea, atunci când actele sunt notificate sau comunicate în străinătate prin intermediul procedurii „prin scrisoare recomandată, cu confirmare de primire” [articolul 183 alineatul (2) a doua teză punctul 1 și alineatul (5) prima teză din Codul de procedură civilă german];

în cazul în care unele acte sunt notificate sau comunicate în străinătate cu asistență din partea autorităților din statul străin sau a oficiului consular al Republicii Federale Germania (konsularische Vertretung des Bundes) sau a Biroului Federal pentru Străini (Auswärtiges Amt), confirmarea de către autoritatea solicitată constituie dovada notificării sau comunicării [articolul 183 alineatul (2) a doua teză și alineatul (5) a doua teză din Codul de procedură civilă german].

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Ca principiu de bază, notificarea sau comunicarea nu este valabilă în cazul în care aceasta nu respectă forma prevăzută de lege și, prin urmare, încalcă normele fundamentale.

Legea permite excepții de la acest principiu, care țin seama de obiectivul urmărit de notificare sau comunicare, și anume să se stabilească dacă destinatarul a primit actul care trebuia notificat sau comunicat și, în caz afirmativ, când anume.

Dacă nu este posibil să se dovedească faptul că un act a fost notificat sau comunicat în mod corespunzător sau dacă actul a fost primit cu încălcarea normelor obligatorii care reglementează notificarea sau comunicarea actelor, actul este considerat notificat sau comunicat în momentul în care acesta a fost primit efectiv de persoana căreia îi era sau îi putea fi adresată în mod legal notificarea sau comunicarea actului (articolul 189 din Codul de procedură civilă german). În acest caz, viciul de notificare sau comunicare este remediat. Instanța nu dispune de puteri discreționare în ceea ce privește remedierea încălcărilor normelor privind notificarea sau comunicarea. Inclusiv în cazurile în care notificarea sau comunicarea declanșează un termen fix, și anume un termen nenegociabil, aceasta poate fi remediată dacă se aplică condițiile menționate anterior.

În cazul în care destinatarul nu primește actul care trebuie notificat sau comunicat, sunt posibile două scenarii:

dacă notificarea sau comunicarea încalcă normele fundamentale, aceasta nu se poate remedia. Aceasta înseamnă că procedura de notificare sau comunicare nu este valabilă și trebuie efectuată din nou;

dacă notificarea sau comunicarea a fost efectuată în conformitate cu reglementările legale, se consideră că înștiințarea a fost efectuată în temeiul dispozițiilor privind notificarea sau comunicarea indirectă. Cu toate acestea, în cazul în care – din motive independente de voința proprie – o parte nu ia la cunoștință faptul că actele au fost notificate sau comunicate, este posibilă restabilirea statu-quo-ului inițial (articolul 230 și următoarele din Codul de procedură civilă german).

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Trebuie făcută distincția între notificarea sau comunicarea automată și notificarea sau comunicarea la inițiativa părților.

În cadrul anumitor proceduri, în cazul în care taxele judiciare se bazează pe suma în litigiu, taxa procedurală acoperă primele zece notificări sau comunicări ale actelor. În cazul actelor notificate sau comunicate ulterior și ori de câte ori actele sunt notificate sau comunicate în contextul altor proceduri, se percepe o sumă forfetară de 3,50 EUR de fiecare dată când actele sunt notificate sau comunicate cu o dovadă a notificării sau comunicării, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau de către un angajat al sistemului judiciar. Notificarea sau comunicarea la cererea părților se efectuează de către executorul judecătoresc numit de instanță. Pentru organizarea notificării sau comunicării prin predarea actului (actelor) la serviciul poștal, executorul judecătoresc numit de instanță percepe o taxă de 3,00 EUR. În plus, se plătesc taxe pentru a acoperi costurile fotocopiilor necesare și ale timbrelor poștale. În cazul în care un act a fost încredințat executorului judecătoresc numit de instanță pentru a fi notificat sau comunicat și trebuie să fie autentificat, se percepe o taxă specială egală cu o sumă forfetară per act. Aceasta este de 0,50 EUR pe pagină pentru primele cincizeci de pagini și de 0,15 EUR pentru fiecare dintre paginile următoare.

În cazul în care actul este notificat sau comunicat de către executorul judecătoresc numit de instanță în persoană, taxa este de 10,00 EUR. În acest caz, pentru executorul judecătoresc numit de instanță trebuie, de asemenea, să se achite cheltuielile de deplasare cuprinse între 3,25 EUR și 16,25 EUR, în funcție de distanța care trebuie parcursă pentru a ajunge la destinatar.

Ultima actualizare: 23/11/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.